

pro který exekuce byla povolena, námitky, pokud spočívají na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž tomuto řízení jest základem. O to však zde nejde. Neboť podle zjištění nižších soudů zní exekuční titul proti Johann W. D., kdežto exekuce byla povolena proti Johannu D-ovi, který není totožný s Johann W. D-em, uvedeným v exekučním titulu. Žaloba, o niž tu jde, nežádá také, jak by bylo nutné při žalobě podle § 35 ex. ř., by byl prohlášen nárok z rozsudku za zrušený nebo zastavený, nýbrž žádá výslovně, by povolení exekuce bylo zrušeno. Nelze tudíž použití ustanovení § 35 ex. ř.; tento názor jest v souladu též s motivy k § 35 ex. ř.; neboť je-li v motivech uvedeno, že lze uplatnit aktivní nebo pasivní oprávnění k vedení exekuce, jest tím poukázáno na ustanovení § 36 čís. 1 a 2 ex. ř., kteráž ustanovení ovšem v souzeném případě rovněž nepřicházejí v úvahu. Avšak ustanoveními §§ 35 až 37 ex. ř. nejsou vyčerpány všechny možnosti žalob o nepřípustnost exekuce. Neboť v §§ 39 čís. 5 ex. ř. a 42 čís. 5 ex. ř. jest výslovně uvedeno, že exekuce může býti prohlášena za nepřípustnou i z jiných důvodů, a že lze exekuci odložit též z jiných důvodů než z důvodů vytčených v §§ 35, 36 a 37 ex. ř. O takovou žalobu vznesenou z jiných důvodů tu jde (viz rozh. čís. 6394 sb. n. s.). Tím, že nebyl podán rekurs proti usnesení povolujícímu exekuci, není žaloba vyloučena; neboť jsou tu obdobné předpoklady ustanovení § 35 ex. ř., kde rovněž není vyloučena žaloba, i když nebyl podán rekurs; neboť rekusem nelze docílit v souzeném případě zjištění, že nejde o totožnou osobu. Jest lhostejno, jak posuzoval žalobce svou žalobu po právní stránce, stačí, že uvedl okolnosti, o které opírá nepřípustnost exekuce. Ostatně zní žaloba, jak již bylo shora uvedeno, by povolení exekuce usnesením okresního soudu ze dne 12. června 1929 bylo zrušeno.

Čís. 10897.

Kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. neplatí, jde-li o žalobu zaměstnavatele proti zaměstnanci o vyklizení služebního bytu.

Právní poměry služebních bytů nebyly zasaženy zákony o ochraně nájemců, nýbrž podléhají soukromému právu a zejména rozhodují v otázce skončení právního poměru takových bytů předpisy občanského práva o skončení služebního poměru. Byl-li služební poměr skončen, jest zaměstnavatel oprávněn domáhati se vyklizení bytu. Předpisů §§ 364 a 365 obč. zák. nelze při hromadění žalob obdobně použítí.

(Rozh. ze dne 23. června 1931, Rv I 1153/31.)

Žalobě továrního podniku proti dělníku o vyklizení služebního bytu procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Především jest vyřídití výtku žalovaného v dovolací odpovědi, že prý dovolání bylo podáno opožděně, až po uplynutí osmidenní lhůty stanovené v § 575 c. ř. s. a že jest je proto odmítnouti podle § 507 c. ř. s. Výtku jakož i návrh podle ní učiněný jsou neodůvodněné. Nižší soudy dospěly k názoru, že v souzeném případě nešlo mezi stranami o nájemní smlouvu podle § 1090 obč. zák., nýbrž že byl byt, jehož vyklizení se žalobkyně domáhá, bytem služebním, který poskytla žalobkyně žalovanému z důvodu, že byl u ní zaměstnán jako dělník. Názor ten jest, hledíc ke skutkovým zjištěním, o něž jej nižší soudy opřely, správný a žalovaný se v dovolací odpovědi ani nepokusil jej vyvrátiti. Je-li tomu tak, neobstojí ani řečená výtku žalovaného, neboť podle ustálené judikatury nejvyššího soudu (na př. rozh. čís. 775, 6274 sb. n. s.) neplatí kratší lhůty podle § 575 první odstavec c. ř. s. v řízení o žalobě zaměstnavatele na zaměstnance o vyklizení služebního bytu. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 7725 a 8501 sb. n. s. dovolává se žalovaný k odůvodnění řečené výtky neprávem, neboť v případech uvedených v oněch rozhodnutích šlo o spory z nájemní smlouvy.

Ve věci jest dovolání žalobkyně oprávněné. Právní poměry služebních bytů nebyly zasaženy zákony o ochraně nájemníků, nýbrž podléhají soukromému právu a zejména rozhodují v otázce skončení právního poměru takových bytů předpisy občanského práva o skončení služebního poměru. Důsledkem toho pozbývají služební byty z pravidla účinnosti skončením služebního poměru. Že tato skutečnost nastala, žalobkyně tvrdila a první soud měl ji za prokázanou, což se stalo závazným i pro dovolací soud, neboť námitka žalovaného, že se jeho propuštění stalo bezdůvodně, byla, jak vystihl i odvolací soud, bezvýznamná pro posouzení věci, ježto v případě tom by byl žalovaný ovšem oprávněn žádati náhradu a odškodnění, ale jen v penězích (§ 84 živ. ř.). Šlo nyní o to, zda jsou s hlediska právního opodstatněné námitky žalovaného, jimiž upíral oprávněnost žalobnímu nároku. Námitkou, že prý odporuje postup žalobkyně dobrým mravům, ana žaluje hromadně o vyklizení, poněvadž měl tím býti vykonán nátlak na dělníky, by se podrobili mzdovým podmínkám, nemohl žalovaný — nehledíc k jiným pochybnostem — docíliti úspěchu již proto, že jde vlastně jen o jeho názor, pro který neuvedl konkrétních okolností, z nichž by bylo lze usouditi na takový úmysl žalobkyně, nehledíc k tomu, že podle důvodů odvolacího soudu nebylo ani zjištěno a nelze objektivně zjistiti, zda měly četné žaloby o vyklizení vliv na dělníky při jednání o mzdě. Další námitku žalovaného, že provedení žádaných vyklizení ohrožuje obecné blaho, shledal odvolací soud oprávněnou. Po té stránce zjistil odvolací soud, že v Š. není po ruce tolik volných bytů, by bylo lze opatřiti byt všem žalovaným, a že by nucené vystěhování znamenalo pro město přímo katastrofu, a dospěl podle zjištění toho k názoru, že hromadným vystěhováním by bylo ohroženo všeobecné blaho, takže postrádá použitím obdoby §§ 364 a 365 obč. zák. oprávnění i žalobní nárok. Leč nelze souhlasiti s odvo-

lacím soudem. Otázkou, zda pojem obecného blaha tu vůbec dopadá, netřeba se zabývat, any, jak bude dovedeno, stačí ostatní důvody k vyvrácení této námitky. Nesmí se totiž přehlížeti, že jde o rozepři ze smlouvy služební, kterou se domáhá žalobkyně toho, by žalovaný vyklidil byt žalobkyni mu poskytnutý. Domáhá se tedy žalobou jen soudního výroku, tvořícího exekuční titul pro vyklizení. K docílení tohoto titulu má žalobkyně plné právo, byl-li služební poměr, jak jest zjištěno, skončen, an tím »nevystupuje z mezí zákony předepsaných k zachovávaní a zvelebení veřejného blaha« (§ 364 obč. zák.) a když není zákonného předpisu, který by jí v tom bránil. Nebylo tudíž ani případným použití obdoby §§ 364 a 365 obč. zák. k zamítnutí žalobního nároku a netřeba se blíže obíratí dosahem a výkladem těchto předpisů.

Čís. 10898.

Exekuci na základě konečného usnesení (§ 459 c. ř. s.), jímž bylo žalovanému zakázáno, by nerušil stavbou žalobcovo právo služebnosti cesty, nelze odložit k dlužníkově žalobě na vymáhajícího věřitele o zjištění, že vymáhajícímu věřiteli nepřisluší služebnost cesty.

(Rozh. ze dne 23. června 1931, R II 143/31.)

Konečným usnesením (§ 459 c. ř. s.) bylo vysloveno, že se Č-ovi zapovídá pod důhonem práva, by výkopem sklepa a dalšími stavebními pracemi nerušil právo služebnosti cesty manželů D-ových na pozemku čkat. 1646, a že se mu nařizuje, by vše uvedl do původního stavu. Na základě tohoto konečného usnesení byla povolena manželům D-ovým proti Č-ovi exekuce zmocněním vymáhajících věřitelů, dáti obnoviti původní stav na pozemku parc. čís. 1646, jak byl před zahájením nové stavby na tomto pozemku, na náklad dlužníkův, dále příkazem dlužníkovi, by zaplatil výlohy s tím spojené, které se zatím určují na 10.000 Kč, do čtrnácti dnů pod důhonem práva k rukám právního zástupce manželů D-ových. Napotom podal Č. proti D-ovým žalobu se žalobní prosbou, že D-ovým nepřisluší služebnost cesty po pozemku čk. 1646, že D-ovi jsou povinni zdržovati se tohoto výkonu, zejména nejezditi po pozemku Č-ově na svůj pozemek. Návrh Č-a, by byla vzhledem k této žalobě odložena exekuce, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d y: Prvý soud zamítl návrh na odklad exekuce, protože tu není žádného z důvodů § 42 ex. ř., rekursní soud však s tímto názorem nesouhlasí. Jest pravda, že důvody odkladu exekuce jsou v § 42 ex. ř. vypočteny výčetmo, že účelem řízení o rušené držbě a účinkem konečného usnesení jest, by dřívější pravý skutečný stav byl obnoven bez ohledu na jsoucnost práva, že v zápůřčí žalobě není výslovně obsaženo žádání podle § 42/1 neb § 42/5 ex. ř., jest však uvážiti toto: Nehledíc ani k tomu, že by odepření odkladu exekuce mělo v zápětí zboření dlužníkova domu a zničení cenného majetku, ač se zápůřčí žalobou stalo sporné, zda právo, stavbou domu ohrožené, vymáhajícím věřitelům skutečně přísluší, že by takový postup odporoval právnímu citu a spra-